

de Vrije Universiteit middel van vereeniging zij voor alle Gereformeerden in den lande.

Het scheen er in 1886 ver vandaan. Maar de tijd zou leren, dat ook hier de schijn bedroeg.

7 TUSSEN TWEE CONFLICTEN

Wie een geschiedenisboek doorbladert, krijgt wel eens de indruk, dat er in de wereld weinig anders geweest is dan oorlog; dat de mensen altijd maar gevochten of onderhandeld hebben. Alsof er niet zou zijn gewerkt, gegeten, geslapen, gelachen en gespeeld. Maar deze gewone uitingen van het leven zijn zo weinig opvallend, dat ze nauwelijks vermeld worden. En toch — zijn zij niet vaak meer kenmerkend voor het leven dan de oorlogen?

Als in de eerste kwarteeuw van de geschiedenis der V.U. twee grote conflicten zich onmiddellijk aan onze aandacht opdringen — de Doleantie en het heengaan van De Savornin Lohman — mag toch niet vergeten worden, dat daarnaast het gewone leven aan de V.U. voortging. Voor het juiste evenwicht in ons verhaal is het niet ongewenst ook dat gewone leven eens wat nader te bezien.

De Keizersgracht is nog bestraat met wat de Amsterdammer *kinderhofies* noemt; alleen het stuk vóór de V.U. is, ten gerieve van de wetenschappelijke rust, met houten blokjes bestraat.

De olmen spiegelen zich in het water, waar tjalken vredig liggen. Geen auto staat er nog tussen die bomen geparkeerd en geen fiets hangt nog achteloos tegen de muren. Soms dokkert er een zware sleperskar langs de gracht, getrokken door zware Ardenner-paarden. Bij het doktershuis aan de overkant wacht de vigilante. De koetsier slaapt op de bok en het paard schraapt als verveeld met de hoef langs de keien. Booien met neepjesmuts en omslagdoek, de spoormand aan de arm, gaan hun inkopen doen.

Studenten van de V.U. dreutelen tussen de college-uren op de gracht wat heen en weer. De jonge dragen een pet met klep, de oudere deftig een bolhoedje. Maar allen hebben een staande, enkele boord met een groot-gestropde das. De broekspijpen zijn nauw. Een fikse knevel en een wandelstok en slobkousen zijn tekenen van een gepermitteerd gevoel van eigenwaarde-als-student; door het knoopsgat van de jasrevers is de steel van de lange Goudse pijp gestoken, zodat de kop daarvan als een bloem op de jas prijkt.